వివినమూర్తి

అఖండదృష్టి

నేను పుట్టాను.
నన్ను కన్నవారి కలలు నెరవేరాయి. వారి ఆనందం వర్ణనాతీతం.
అభినందనల వర్షంలో మునిగిపోయారు వారు.
వారిని కన్నవారి
పేరు ప్రఖ్యాతులు దశదిశలా మారుమ్రోగాయి.
అంతా గమనిస్తూనే ఉన్నాను.
నా జాతకంవారికి తెలియదా? నేనెందుకు పుట్టానో వారి ఊహకు అందదా?
ఏమిటీ సంబరం! ఏమిటీ ఉల్లాసం!
ఎందుకీ అభినందనలు!
చిన్నబాబు! అదీ నాకు వాళ్లు పెట్టినపేరు.
పేరుకి చిన్నబాబునే! ఆకారానికి మాత్రంకాదు.
నన్నాహ్వానించే యీ లోకాన్ని అర్థంచేసుకోవాలి. నా గురించి వినాలి అని బయటకు బయల్దేరాను.

ముందుగా నాకెదురయినవాడు కాపలాదారుడు. నా ఆకారాన్నిచూసి భయపడతాడనుకున్నాను.

"ఎక్కడికి?" అన్నాడు భీకరంగా.

"నేనెవరో తెలుసా?" బింకంగా అన్నాను.

"చిన్నబాబువి. నువ్వంటే నాకు ఎంతో ముద్దు. నీకు కాపలా కాయడం నా జన్మకు మహ

తెలుగు కథ

ద్భాగ్యం'' చెపుతూనేవున్నాడు.

వీడికి నేనేం చేయగలనో తెలియదేమో! అందుకే అలా పొంగిపోతున్నాడు, వింటూ అనుకున్నాను.

''నాకో చిన్న కోరిక ఉంది'' అన్నాను ప్రాధేయపూర్వకంగా.

''ఏమిటది?'' అన్నాడు.

నేను పుట్టిన ప్రపంచాన్ని చూడాలి. నేను భస్మీపటలం చేయబోయే ప్రపంచాన్ని చూడాలి- అందామనుకున్నాను.

''ఒక గంట అలా తిరిగి వస్తాను'' అన్నాను.

''ఏముంది చూడటానికి? నన్ను చూస్తే చాలదా?''

తెల్లబోయాను.

''ప్రతీయింటి చుట్టూ ఫెన్సింగులుంటాయి. కుక్కలు ఉంటాయి. ప్రతి భవంతి చుట్టూ గోడలుంటాయి. కాపలావాళ్లు ఉంటారు. ప్రతి దేశం చుట్టూ సైన్యాలుంటాయి. పహారాలుంటాయి. లోపలి వాళ్లను బయటకి పోనియ్యం. బయట వాళ్లని లోపలికి రానియ్యం. నన్ను చూస్తే యీ ప్రపంచమంతా చూసినట్లే!'' అన్నాడు.

''నిజమే అయుంటుందిగానీ, అదేంటది?'' ఎక్కడినుంచో ఏదో శబ్దం వినిపిస్తోంది. అది నిరంతరంగా వినవస్తూనే వుంది.

''అదా!- అది సముద్రం-'' అన్నాడు.

''అంటే?''

''అదీ, అదీ!'' అని నవ్వేసి ''అది కూడా నాలాంటిదే! నేలకి కాపలా కాస్తోంది. పారాహుషార్! అంటోంది'' అన్నాడు.

''నేనది చూడాలి''

''ఏం చూస్తావూ! అదిగో పైన ఆకాశం లేదూ! అలాగే నీలంగా ఉంటుంది. అయినా నిన్నూ పైకి తీసుకెళ్తారుగదా! అప్పుడంతా నీకే బాగా కనిపిస్తుంది.

''నన్నుపైకి తీసుకెళ్తారు, నీకెలాంటి సందేహమూ లేదు'' అన్నాను.

''అవును చిన్నబాబూ! ఎలాంటి సందేహమూలేదు''

నన్నగా నిట్టూర్చాను. బలవంతంగా గొంతు సవరించుకున్నాను.

''అందాకా ఆగలేను... ఒక్కమారు చూసివస్తాను'' బ్రతిమాలాను.

సరేనన్నాడు, దేవ అడిగాను.

''యిటువెళ్లు! నీకు ముందుగా స్టాఫ్ క్వార్టర్సు కనిపిస్తాయి. అది దాటాక పెద్దపెద్ద ఆఫీసర్లూ, సైంటిస్టులూ ఉండే భవనాలు కనిపిస్తాయి. అది దాటాక ఉంటుంది సముద్రం''

గేట్లు తీశాడు... బయలుదేరాను.

★ ★ ★

రాత్రి తొమ్మిదవుతోంది. చాలా దూరం నిర్జనంగా ఉంది. వేగంగా కదిలాను. దీపాల కాంతి దూరానికి ఒకే మంట వెలుతురులా కనిపిస్తోంది. బస్తీ దగ్గరవుతున్న కొద్దీ శూన్యంలో వేలాడదీసిన దీపాల హారాల్లా అనిపించింది. క్రమంగా పేర్చినట్లున్న కాంక్రీటు భవనాలు కనిపించసాగాయి. బార్లు, రెస్టారెంటులు, థియేటర్లు ఎమ్యూజ్‌మెంటు పార్కుల చుట్టూ బెల్లం చుట్టూ ఈగల్లా వాహనాలు, జనం! ఇళ్లలో కొందరు టీవీలకు అతుక్కుపోయి వున్నారు. వీధివయిపూ, యిళ్లవెనకా, రోడ్లకూడలిలోనూ కొంతమంది వృద్ధులు కూర్చుని మారిపోతున్న ప్రపంచాన్ని తిట్టుకుంటున్నారు. అవే స్థలాలలో కాస్తంత చాటుగా కూర్చున్న పడుచు జంటలు మారని ప్రపంచాన్ని ఆడిపోసుకుంటున్నారు.

ఎవరూ వీధుల్లో ఖాళీగా కనిపించలేదు.

నేను క్వార్టర్సు దాటాను. విశాలమయిన ఆ బాటలోనే మరికొంతదూరం సాగాను. రోడ్డువక్కగా ఓ కారు కనిపించింది. ఏక్సిడెంటేమో! అటు కదిలాను. కారులోపలికి చూశాను.

ఒకవ్యక్తి డ్రైవరు స్థానంలో కూర్చునున్నాడు. అతను రెండు చేతులూ చక్రంమీద పెట్టి వాటిమీద తల ఆన్చుకున్నాడు.

అతని చుట్టూ ఎక్కడా రక్తపు జాడలులేవు. అతను కదుల్తున్నాడు.

లేపాను. చటుక్కున తల ఎత్తాడు.

ప్రపంచం అతన్ని పట్టించుకోనందువల్లనో, ప్రపంచాన్ని అతను పట్టించుకున్నందువల్లనో యిదమిద్ధంగా తెలియకపోయినా అతని చూపులు చాలా తెగింపుతో ఉన్నాయి.

"నువ్వా?" అన్నాడు తల ఆడిస్తూ.

"గుర్తుపట్టావన్నమాట!"

"నిన్ను ఆ మూలాగ్రం పరిశీలించిన మనిషిని నేను. నీ లక్ష్యసాధన పూర్తిగా నా మీద ఆధారపడివుంది చిన్నబాబూ!"

అతను నాకు అంతటి ముఖ్యమయిన వాడన్నమాట.

"నా కోసం అహోరాత్రాలు కష్టపడిన వాళ్లలో నువ్వూ ఒకడివన్న మాట! ఏం అలా వున్నావూ?"

"ఒకతన్ని చంపాలి నేను. తప్పదు" అతను అంటున్న తీరుని బట్టి అతనా నిర్ణయానికి వెనకా ముందూ అవుతున్నట్లు తెలిసిపోతోంది.

"బాధగా ఉందా?"

"భయంగా ఉంది. పోలీసులకి దొరికిపోతానేమోనని" వాడు యింకొంచెం సేపట్లో యిటే వస్తాడు. ఏం జరిగినా సరే వాడిని యీ రోజు ఫినిష్ చెయ్యాలి"

"ఎవడు వాడు?"

"మా సూపర్వైజర్"

"ఏం చేశాడూ?"

"వాడేం చెయ్యలేదు. చేసిందంతా నేను. రాత్రి పగలూ అనకుండా పనిచేశాను. నా పనికి రివార్డు కావాలి. గుర్తింపు కావాలి. అధమపక్షం ప్రమోషన్ కావాలి. చిట్టచివరికి కాష్ అవార్డు దొరికినా సరిపెట్టుకునేవాడిని. ప్రశంసాపత్రం ఒకరికి, ప్రమోషన్ ఒకరికి, కాష్ అవార్డు ఒకరికి! నా పేరు ఎందులోనూ లేదు. వాడు అడ్డువచ్చాడు. నాకేదీ దొరకలేదు"

"అందరికీ దొరికిందా?"

"ఇంకా చాలామందికి దొరకలేదు"

"అంతా నీలాగే డెస్పరేట్‌గా ఉన్నారా?"

"నాలా ఎవడూ పనిచెయ్యలేదుకనక నాలా ఎవరూ బాధపడటం లేదు. వాళ్లంతా వాళ్ల సూపర్వైజర్లని యింకా మెప్పించాలనుకుంటున్నారు. ఇంకా యింకా శ్రమించాలనుకుంటున్నారు."

★ "నాకు మంచి ముత్యాలరింగులు చేయించుకోవాలని వుందండీ" అంది మీనాక్షి.

"ఎందుకే! అద్దంలో చూసుకుంటే నీ కళ్లకింద బోలెడు రింగులు కనవడతాయి. అవి చాలవూ?" అడిగాడు భర్త.

★ "మా నాన్నగారు జర్మనీనుంచి ఓ మాంచి స్టీరియో తెచ్చారుతెలుసా?" అంది చిట్టి ఉమతో గర్వంగా.

"అదేమిటీ జర్మనీ భావమనకెలా అర్థమవుతుందీ?" అడిగింది ఉమ ఆశ్చర్యంగా.

"శ్రమించి...?"

"నీకు తమ్ముళ్లని..." అంటూ ఆగి చెవులు రిక్కించాడు.

"నేను చాలనా?" అన్నాను అతని ఏకాగ్రతను భగ్నంచేస్తూ. అతను నా వయిపయినా చూడకుండా చికాకుగా సమాధానమిచ్చాడు.

"నువ్వెక్కడ సరిపోతావూ?"

"నీ సూపర్వైజర్ని చంపటానికయినా సరిపోనా!"

అంతలాంటి పరిస్థితిలోనూ అతను ఫక్కున నవ్వాడు.

"అంతచిన్నపనికి నువ్వెందుకూ! నీ అవ

★ 'ఒకచో నేలను పవ్వళించు, నొకచో నొప్పారు పూసెజ్జపై' అంటూ ఓ కవిగారు చెప్పింది కేవలం స్థితప్రజ్ఞులకే చెల్లుతుంది. అటువంటి వ్యక్తులు అవకాశమొచ్చినప్పుడు పూలశయ్యమీదా నిద్రించగలరు, విధి వక్రించినప్పుడు నేలమీద కూడా అంత హాయిగానూ నిద్రపోగలరు. కానీ ఈ సద్దుబాటు గుణం చాలా తక్కువమందిలో వుంటుంది. భోగాలకల వాటుపడ్డ వ్యక్తి ఒక్కసారి దుర్భర దారిద్ర్యస్థితి వస్తే తట్టుకోలేడు. కొంతమంది ప్రయాణాలు చేస్తున్నప్పుడు కూడా వెంట బొంత, తలగడల్లాంటివి మోసి తీసుకెడతారు. కారణం, అలవాటయిన పక్కలేందే అరక్షణం కూడా పడుకోలేరు. నిజానికి నిత్యజీవితంలో మనకెక్కువగా తారసపడేదిలాంటివాళ్ళే. కానీ సారాబెర్నార్డ్ అనే ఓ సినీతార గురించి వింటే మరోరకం వింత మనుషులు కూడా వున్నారని తెలుస్తోంది. 19వ శతాబ్దానికి చెందిన ఈ హాలీవుడ్ తార తన కోసం ఓ రోజ్‌వుడ్ కాఫిన్ చేయించుకుని తరచు అందులో పడుకునేదిట!

నరం యీ లోకానికి చాలావుంది. నీలాంటి చిన్నబాబులకి చెప్పలేనంత గిరాకీ ఉంది. నీ గొప్పంతా నువ్వే ప్రథమం కావటం"

నేను నివ్వెరపోయాను.

నాలాంటివాళ్లు యింకా యింకా పుడతారన్నమాట!

"కరెక్ట్! మా సూపర్వైజర్ కారే అది" అతను తన కారుస్టార్ట్ చేసి గేరు మార్చి రహదారికి ఎక్కాడు.

జరగబోయే దానిని చూడలేక ముందుకి కదిలాను.

ఆ విశాలమయిన బాటమీద ప్రయాణం చాలా హాయిగా ఉంది. రోడ్డుకి యిరుపక్కలా చెట్లు దట్టంగా ఉన్నాయి. ఒకప్పుడు యిలా చెట్లు పెంచి ఎవరికీ కనబడకుండా ఉండేవారట. రోజులు మారాయి. ఎక్కడ ఉన్నా ఏం చేస్తున్నదీ ఎక్కడినుంచో చూసేయవచ్చుట.

క్రమంగా విశాలమైన భవనాల సముదాయం కనిపిస్తోంది. భవనాలన్నీ విశాలమైన జాగాల్లో ఉన్నాయి. అక్కడ అంతస్తులు లేవు. ప్రతీ యింటికి కట్టుదిట్టాలున్నాయి.

నేను చాలా పెద్దదయిన ఓ ప్రాంగణంలో జొరబడ్డాను. అంత ఖాళీస్థలమున్నా భవనంలో అక్కడక్కడా బోనసాయి వృక్షాలువున్నాయి.

పడక గదులు చాలా ఉన్నట్లున్నాయి. అందులో ఓ గది కిటికీని సమీపించాను.

చెరువులంత కిటికీలు, పల్చని తెరలు గాలికి కదులుతున్నాయి. గదిలో కనబడిన దీపాల కాంతి పట్టపగల్లా ఉంది. విశాలమైన పరుపు ఆ గది వైశాల్యానికి శీర్షికలాగుంది.

ఆ పరుపుమీద యిద్దరు స్త్రీ పురుషులున్నారు.

"నామాట వినక పోతే" అంటోంది ఆమె.

"ఏం చేస్తావు?" అన్నాడు.

"బట్టలు తొడిగేసుకుంటాను"

"ఫరవాలేదు! అవి నాకు అడ్డంకావు"

"నీవు ఉత్తి మొద్దబ్బాయివనుకున్నాను"

"అందరూ నీ మొగుడిలాగే ఉంటారా?"

"అతన్ని తక్కువ అంచనా వెయ్యకు! అతనికి కావల్సింది పరిశోధన, ప్రయోగం. మరి నీకో...?" అంది రెచ్చగొడుతున్నట్లు.

అతను మాటలతో జవాబివ్వలేదు.

"వివరాలు. నెక్స్ట్ ప్రాజెక్టు వివరాలు కావాలి" అంది ఆమె అతని చేతుల్లో వివశురాలవుతూనే.

"తప్పకుండా..." అంటున్నాడతను.

నేను అక్కడినుంచి కదిలాను. ఆ గది తర్వాత కొంత దూరంలో ఓ విశాలమైన కట్టడం ఉంది. ఆ కట్టడానికి చుట్టూ చాలా ఏర్పాట్లున్నాయి. లోపల ఓ వ్యక్తి ఉన్నాడు. ఆ గదినిండా అనేక పరికరాలున్నాయి.

ఆ వ్యక్తి సన్నగా రివటలా ఉన్నాడు. ముక్కు ఎవరో ముందుకి లాగి వదిలినట్టుంది. అతని చూపులు దేనినో పట్టుకు తీరాలన్న దీక్షలో వున్నాయి. ఈ ప్రపంచంలో ప్రతీ సృష్టి వెనక

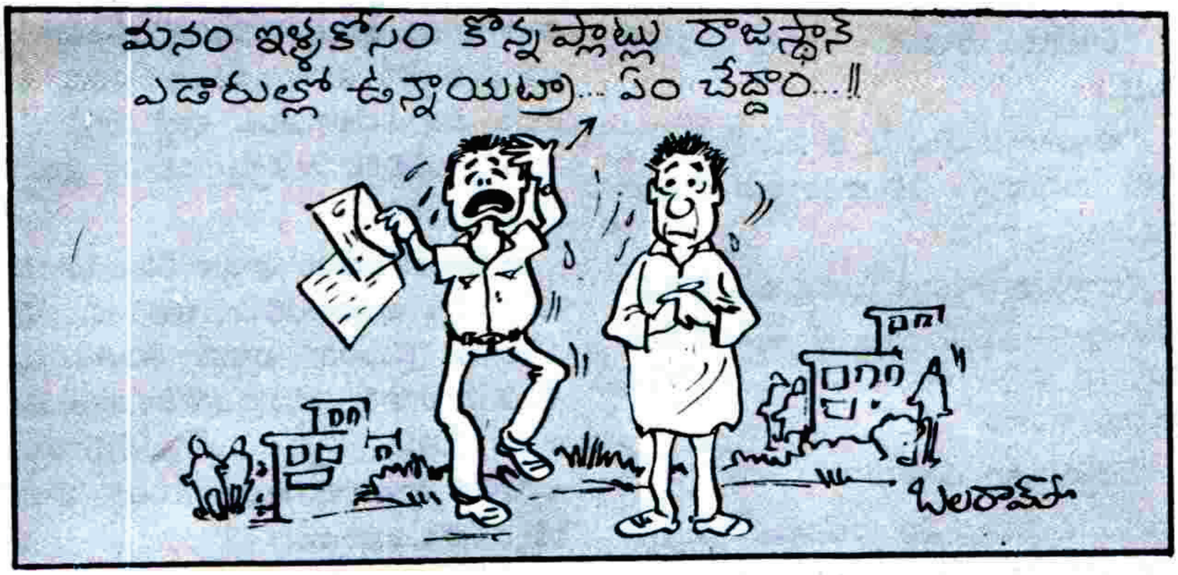

వున్న మానవుని ఏకాగ్రతకు అతను ప్రతికలా వున్నాడు. ఆ దీక్ష ఏకాగ్రత అతనికొక ఋషిత్వాన్ని కల్పిస్తున్నాయి. చూడగానే గౌరవించాలన్న భావన కలిగిస్తున్నాడు.

పలకరించాను.

"హలో చిన్నబాబూ" అన్నాడు తన కంప్యూటర్‌ని ఆఫ్ చేస్తూ.

నేను మాట్లాడలేదు.

"నేను పెదబాబు కోసం కలలు కంటున్నాను" తనే అన్నాడు.

"నీ భార్య నీ పడకగదిలో ఏం కలలు కంటున్నదో తెలుసా?"

"నా అసిస్టెంటుతో ఉందా?"

"నీకు తెలుసనన్నమాట" ఆశ్చర్యంతో అన్నాను.

"ఎందుకా సెంటిమెంటు? అది ఓ జీవిత వాస్తవం"

"నువ్వుదాన్ని అంగీకరిస్తున్నావన్నమాట!"

"పట్టించుకోవడంలేదు అంతే!"

"ఆమె కోరికలు తీరని మనిషేం కాదు. నీ భవిష్యత్ప్రణాళికను తెలుసుకోవటానికి నీ అసిస్టెంటుని లోబరుచుకుంది!"

"ఆమెతో ఎలా వ్యవహరించాలో అతనికి పూర్తిగా తెలుసు"

ఏం అనాలో నాకు తోచలేదు.

"నేను చేస్తున్నపని అలాంటిది. నా విలువ అలాంటిది" అతను గర్వంగా అంటున్నాడని అర్థమవుతోంది. ఆ గర్వం ఏమిటో మాత్రం అంతుచిక్కలేదు.

అతను లేచినించున్నాడు.

రెండు చేతులూ చాచి గుప్పిళ్లు మూశాడు. "ఈ పిడికిళ్లలో యీ విశాల భూగోళపు ఆయువుపట్టు చిక్కించుకోవాలి" అన్నాడు.

నేను భరించలేకపోయాను.

"నీకోసం, నీ ఉద్వేగాలను పంచుకోవటం కోసం ఒక్క స్త్రీని చిక్కించుకోలేకపోయిన ఘనుడివి."

"స్త్రీ! యీ పరుగులో ఎవరు ఎవరి రహస్యాలను ఎలా చిక్కించుకుంటారో తెలియని వేగంలో ఎన్ని ఆటంకాలు! పెళ్లి కాకముందే నీ రహస్యాలను వెదకజూస్తుంది ఒక స్త్రీ! పెళ్లయాక తెలుసుకున్న రహస్యాలను అమ్మజూస్తుంది మరో స్త్రీ! స్త్రీ ఒక ఆటంకం! స్త్రీ ఒక అవసరం! ఒక విజయానికి చిన్నచిన్న త్యాగాలు తప్పవు చినబాబూ!"

"విచారంగా లేదా?"

"కార్యసాధకులకు విచారమా?"

"నీ కోసం నువ్వు ఒక్క ప్రాణి విశ్వాసాన్ని సాధించలేనివాడివి. నువ్వేం కార్యసాధకుడివి?"

"సాధించడాన్ని సాధిస్తాను"

"డబ్బుకోసమే కదా!"

"వ్యాపారస్తులవంటి అల్పులకి ఉత్తేజం డబ్బు, నాక్కాదు"

"మరయితే పేరు కోసమా?"

''రాజకీయ నాయకుల వంటి నీచులకి పేరు''

''ఆ అల్పులే డబ్బునీ, ఆ నీచులే పేరునీ నీకు యిస్తున్నారు నీకీ సౌకర్యాలూ భద్రతా సమకూరుస్తున్నారు''

''వాళ్లకి ఆ సౌకర్యాలనీ, భద్రతనీ, పేరునీ, ధనాన్నీ యిస్తున్నది నేను. నా పని, నామేధస్సు, నా శాస్త్రం ఈనాటి వాళ్ల యీ స్థితికి అసలు కారణం''

నివ్వెరపోతూ చూశాను.

''నీ సృష్టివల్ల ఏం నాశనమవబోతున్నదో నీకు తెలుసా?'' నీరసంగా అన్నాను.

''చుట్టూవున్న మనుషులతో ప్రాణులతో సమస్తంతో...'' అంటూ ఆగి అతను నవ్వుతూ అన్నాడు 'నేను కూడా'

అక్కడ నిలవలేకపోయాను. నేను కదులుతూంటే అతని విజ్ఞానమూ ఋషిత్వమూ నా కాళ్లకింద మంటలు పెడుతున్నాయి.

నేనా భవనాల సముదాయపు అంచుకి వచ్చాను. అవి దాటేసరికి సముద్రం ఆహ్వానం పలుకుతోంది. ఎంత అందమైన దృశ్యమది. నేలా సముద్రమూ ఒకదానితో ఒకటి స్నేహపూర్వకంగా సయ్యాటలాడుతున్నాయి. కాలం వెనక్కి తిప్పగలిగితే మనిషికన్నా లక్షల సంవత్సరాల పాత సయ్యాటయిది. మనిషి కన్న పాత జీవులకు ఆలవాలం సముద్రం. **నిన్నగాక మొన్న వచ్చిన మనిషికి యీ గోళాన్ని యీ ప్రాణులను యీ సృష్టిచైతన్యాన్ని భస్మీపటలం చేసే హక్కు ఎవరిచ్చారు! ఇంత అనంతకాలానికి ఫుల్‌స్టాప్‌గా నన్ను సృష్టించే శక్తులను ఎదుర్కొనే శక్తులు భూమిమీద లేవా?**

నా ప్రశ్నకు సమాధానంగా ఆ మాత్రం దూరంలో ఎవరో ఒకవ్యక్తి సముద్రపు ఒడ్డున కనిపించాడు. అతను నగరానికి దూరంగా ప్రకృతికి దగ్గరగా రాత్రి అందాలను దోసిళ్లతో తాగుతున్నట్లుగా రెండు చేతులనూ కదుపుతున్నాడు. అతని నించి ఏదో రాగం వినవస్తోంది. ఆ రాగం ఒక అనంత వేదనకూ, ఒక అపూర్వ తన్మయత్వానికీ ఏక సంకేతంలా ఉంది. ఆ రాగం ఒక కదలికనుంచి పుట్టి వ్యాపించి మరెన్నో కదలికలను సృష్టించటానికి పరుగెడుతున్నట్లుంది.

ఆ పాటలో పదాలు పూర్తిగా వినబడటంలేదు. భావం అందటంలేదు. అతని వయిపు కదిలాను. క్రమంగా భావన అవగతమవుతోంది. గాలిగుర్చి సముద్రంగుర్చి రాత్రి, చుక్కలు, వెన్నెల, స్త్రీలు, మనుషులుగుర్చి... అనేకానేక భావాలతో అతని గొంతూ, పాటా కిక్కిరిసిపోయున్నాయి.

అది అన్నింటినీ ప్రేమిస్తానంటోంది. ప్రేమించమంటోంది. అది ద్వేషాన్ని కరిగిస్తోంది. నన్ను ఆపగలిగే శక్తి అదిగో! ఆ పాటగాడే! ఆ కళాకారుడే! నన్ను భూమీమీద రాలకుండా నిలబెట్టేశక్తి మూర్తీభవించి ఉన్నదదిగో! అక్కడే!

ఉద్వేగంతో అతనిని సమీపించాను.

అతని మొహం చిన్నబోతుందనుకున్నాను. పాట ఆగిపోతుందనుకున్నాను. అతను నన్ను గుర్తించాడు. అతని చూపులలో నేనేదో వెతుకుతున్నాను. అందుకు బదులుగా ఒక సవ్యోత్సాహం కనిపించింది. ఒక ఆహ్వానం కానవచ్చింది.

ఆగిపోయాను అంతదూరాన నిలిచిపోయాను.

నన్నుచూసిన సంభ్రమంలో ఆగిన పాట తిరిగి మొదలయింది. ఆ పాటలో అదే ఉద్వేగం ఉంది. సమస్త ప్రకృతిని చూసి పరవశమైపాడిన గానమే ఆ పరవశత్వమే... నన్ను చూసినా అతను పొందుతున్నాడు. ఆ పాటలో అతను నన్ను సృష్టించిన దేశమనే దాన్ని దేన్నో కీర్తిస్తున్నాడు. అతను సృష్టించుకున్న శత్రువులను వదాల శతఘ్నులతో పేల్చేస్తున్నాడు. నేను తన జాతికి గర్వకారణమట!

''ఆపు!'' బిగ్గరగా అరిచాను.

ఆగిపోయాడు.

''ఏమిటి నువ్వనే దేశం?'' ప్రశ్నించాను.

సరిహద్దులను వివరించబోయాడు. చరిత్రను కదల్చబోయాడు. కొండలతో, నదులతో, నగరాలతో గుర్తింపచేయబోయాడు.

"నిన్ను సరిహద్దుల మధ్య వదిలేస్తాను. ఏ దేశమో చెప్పగలవా! నిన్ను నగరాల్లో అంతస్తుల భవనంలో ఓ గదిలో కూర్చోబెడతాను. ఏ నగరమో వాసన పీల్చి చెప్పగలవా? కొండల మీద పడేస్తాను. అది ఏ కొండో గుర్తించగలవా? నదులలో ముంచుతాను. రుచి చూసి ఏ నదో ఏ దేశమో తెలపగలవా?

ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"నువ్వనే జాతి ఏమిటి?" ప్రశ్నించాను.

అతను ఖండాలను వివరించబోయాడు. బట్టలను, భాషలను, వివాహాలను, వినోదాలను, భావాలను, రాగాలను ఎన్నింటినో కొండగుర్తులు చేసి జాతిని నాకు అవగతం చేయాలని ప్రయత్నించసాగాడు.

అతనలా తడుముకుంటూంటే? నాకు జాలేసింది.

"ఎందుకు పాడుతున్నావు నువ్వు?"

"నన్ను కదిలించే ప్రతిదీ పాటయి నా నోట పలుకుతుంది"

"నీ పాటనించి నువ్వేం ఆశిస్తున్నావు?"

"నా పాట నా చేతిలో ఉందా? ఆశించటానికి?"

"పోనీ నీ పాటవల్ల ఏం జరుగుతున్నదీ నీకు తెలుసా?"

"ఎలా తెలుస్తుంది? నా చుట్టూ ఉన్న లోకం నన్ను ఆనందపరుస్తుంది, పాడిస్తుంది, బాధిస్తుంది, మళ్లీ పాడిస్తుంది. నా ఆనందం లోకానికి ఆనందం. నా వేదన లోకానికి వేదన. నేను కేవలం వాహికను!"

"నీకు బాధ్యతల్లేవా?"

"దేనిపట్ల?"

"నీకు ఆనందం కలిగించే వాటి భవిష్యత్తు పట్ల"

అతను అసహనంగా చూశాడు. తల అటూ యిటూ తిప్పాడు.

"ఆలోచనలు పాటకి ఉరిత్రాళ్లు" అన్నాడు.

నేను మెల్లగా అక్కడనించి కదిలాను. నా స్థావరం వేపు నడుస్తున్నాను.

"ఆగాగు!"

తృళ్లిపడి ఆగాను.

ఎదురుగా ఓ లేత బుగ్గల చిన్నారిబాబు. ఇసకతో అతని చేతులు నిండివున్నాయి. కళ్ల మీద పడుతున్న జుత్తును ఆ చిన్నారి యిసక చేతుల్తోనే పక్కకి తోసుకుని కోపంగా చూశాడు.

"ఏం కావాలి నీకు?"

"నువ్విలా రాకు!"

"నేనెవరో తెలుసా?"

"ఎవరయితే నాకేం! యింతున్నావు-"

"వస్తే ఏం!"

"నాయిల్లు పాడయిపోతోంది"

అప్పుడు చూశాను.

ఎంతసేపటినించి కడుతున్నాడో ఆ యిసక యింటిని! అది ఆ బాలుడి సృష్టి! ఆశగా దానిని చూడాలని కొంచెం కదలబోయాను.

అంతే!

"పో...పో.." అంటూ ఆ కుర్రాడు ఏడుపు అందుకున్నాడు. ఆ ఏడుపు నన్ను తరుముతోంది.

నేను పరుగు అందుకున్నాను.

ఆ స్థలం నుంచి, భూమినుంచి, విశాల విశ్వం నుంచి, బ్రహ్మాండాలనుంచి నన్ను వెంటతరుముతోంది! నన్ను వద్దనే ఆ ఏడుపు.

నేను విస్ఫోటకాన్ని కలిగించే అణుబాంబుని, అయినా విశ్వశాంతిని కోరుతున్నానని, ఈ సృష్టినంతా అఖండదృష్టితో చూస్తూ వసుధైక కుటుంబాన్ని ఆశించే శాంతమూర్తిననీ, స్వార్థరహిత ఆత్మకు అస్థిత్వాన్నివ్వాలని తాపత్రయపడుతున్నానని ఎలా వాళ్లకి తెలియజెప్పడం?

అందరూ నా పుట్టుకలోని దుర్మార్గాన్నే చూస్తున్నారుగాని సర్వనాశనానికి గాక నన్ను సరిగా వాడుకుంటే స్వార్థం, ద్వేషం, అరాచకం, అవినీతితో రగిలిపోతున్న ఈ విశాల విశ్వాన్ని శాంతి పవనాలతో చల్లబరుస్తానని, అలా చేయడమే వారి తక్షణ కర్తవ్యమని వాళ్లెప్పుడు తెలుసుకుంటారు?